

SONNET ON FAME

"You cannot eat your cake and have it too." - Proverb

How fever'd is the man, who cannot look
    Upon his mortal days with temperate blood,
Who vexes all the leaves of his life's book,
    And robs his fair name of its maidenhood;
It is as if the rose should pluck herself,
    Or the ripe plum finger its misty bloom,
As if a Naiad, like a meddling elf,
    Should darken her pure grot with muddy gloom,
But the rose leaves herself upon the briar,
    For winds to kiss and grateful bees to feed,
And the ripe plum still wears its dim attire,
    The undisturbed lake has crystal space,
Why then should man, teasing the world for grace,
Spoil his salvation for a fierce miscreed?

John Keats

ՍՕՆԷԹ ՀԱՄԲԱԻԻ ՄԱՍԻՆ

4+4+4

«Ձեռ կարող թէ ուտել կարկանդակդ,
 եւ թէ զայն դեռ ունենալ ակնկալել» – Առաժ

Մարդը որքան ջղագրգիռ պէտք է լինի
 Որ պաղարիւն չը կարենայ մահկանացու
 Իր օրերուն վըրայ նայիլ հանդարտօրէն.
 Որ իր կեանքին գիրքին թերթերն կը փընացնէ.
 Եւ իր անունը պատուաւոր կը գրկէ իր
 Կուսութենէն: Վարդի մը ան պիտ' նըմանի՝
 Ինքզինք փրցնող ու փնացնող. կամ սալորի՝
 Որ մատնահար կ'ոչընչացնէ ան միգապատ
 Ծաղկումը իր. կամ ջըրահարս ըլլար կարծես,
 Որ խառնակիչ պարիկի պէս, մըթընցընէր
 Զուլալ քարայրն իր կեցութեան՝ մըռայլ ցեխով:
 Բայց վարդն ինքզինք իր թուփին վրայ
 Միշտ կը պահէ, որ գինք հովերը համբուրեն,
 Երախտապարտ մեղուններն ալ կերակըրուին.
 Հասուն սալորն իր մաշկը մուգ, իր մորթն իրրեւ,
 Միշտ կը կըրէ. եւ անխըռով լինը բիրեղ
 Մակերեսն իր կը պահպանէ: Մարդը, ուրեմն,
 Ինչո՞ւ աշխարհն իւրտչեցընէ, ակնկալու
 Անոր շնորհին, եւ փրկութեան ճանապարհն իր
 Կորսընցընէ՝ անհիմն ու բուռն հաւատէն:

Հօն Գիթց

Թրգմն. Շէն-Մահ